

Глава 1

Проблемът е МОЛИТВА

Жена ми и аз имаме привилегията да пътуваме с Х.М.С. Ричард Старши с последната група, която той заведе до Святата земя. Едно от местата, които посетихме, бе гробът, в който според учените е бил погребан Исус.

Един след друг влизахме в малката каменна стаичка и все още си спомням как, излизайки от вратата, Х.М.С.Ричард каза на стоящите отвън:

- Той не е там! Гробът е празен!

Буда е мъртъв. Мохамед е мъртъв. Все още можете да посетите гробовете, в които се намират тленните им останки. Но когато отидете на гроба на Христос, той е празен. Християнската религия се отличава от всички останали световни религии с факта, че претендира да се покланя на *живия* Бог. Не основаваме вярата си на някакво кредо или на сборник от мъдрости, написан преди много време. Не сме като езическите поклонници, които се кланят на идоли от дърво или камък. Нашият Бог е жив! Заглавието на книгата на Франсис Шафър прогласява: „*Той е там и не мълчи!*“.

Но това ни изправя пред един проблем. Молитвата невинаги действа по начина, по който очакваме. Макар да претендираме, че вярваме в Бог, Който е жив, Който е там, Който е любов, ние често установяваме, че Той не отговаря на молитвите ни по начин, който бихме могли да измерим.

Понякога моля групи от християни да посочат колко от тях ще си спомнят специфичен, ясно определен отговор на молитва. Удивително е колко много от тях не могат да си спомнят дори само за един!

Когато бях дете, хвърчилото ми се заплете в клоните на едно дърво. В часа на нуждата си се помолих на Бога да го свали от дървото. След това гледах отдолу, държейки канапчето, а хвърчилото ми се поклащаше напред-назад из клоните на дървото. Изведнъж то се освободи, неповредено. Знаех, че Бог е отговорил на молитвата ми в този ден!

Може и вие да сте преживявали подобна опитност, но да сте я забравили. Но дори фактът, че някои отговори на молитви са били забравени, сам по себе си е твърде знаменателен: ние помним най-добре това, че повечето от молитвите ни остават без отговор.

Разбира се, като християни от нас не се очаква да вярваме в молитвата, останала без отговор, затова си измисляме най-различни рационални твърдения, за да обясним разочарованието си. Ние казваме: „Понякога Бог казва „да“, понякога „не“, а понякога „чакай малко!“ Или пък: „Отговорът може да не дойде по начина, по който го очакваме.“ Понякога заявяваме: „Бог ще отговори с „да“ на молитвата само ако тя е в хармония с Неговата воля“.

Но в края мнозина християни стават малко подозрителни що се отнася до процеса на молитвата. Твърде много пъти са се опарвали. Затова продължават с рутинните си „молитви“, но прошенията им са толкова общи, че никога не могат да бъдат сигурни дали са получили положителен отговор, или не. Чували ли сте някога подобна молитва:

„Скъпи небесни Татко, молим за Твоето присъствие тук, сред нас, тази сутрин. Дай ни разбиращи сърца, за да научим онова, което имаш да ни кажеш. Бъди с болните и наскърбените, и с онези, които не са с нас днес. Благослови мисионерите и разпространителите на книги в далечните страни. Направлявай делата на правителството. И най-накрая, когато дойдеш, дай всички ние, без да липсва нито един от тук присъстващите, да придобием право на присъствие в Твоето царство. В името на Исус. Амин.“

А сега ми кажете: Ако Бог трябва да отговори с „да“ на тази молитва, какво бихте получили? Как бихте разбрали, че Той ви е отговорил?

И въпреки това често се боим да отправяме по-специфични искания, особено на публично място, тъй като си спомняме многото пъти, когато молитвите ни са оставали без отговор и как сме се чувствали тогава - какво е причинило това на вярата ни в обичайния Бог. И за да избегнем това да се случи отново, превръщаме молитвата в рутинност, в ритуал, в последен вариант.

Може би сте чували историята за двама души, които обсъждали кризата на свой приятел. Първият описал всички неща, които били изпробвани, но не помогнали, и най-накрая казал:

- Изглежда не остава нищо друго, освен да се молим.

На което вторият отвърнал:

- Уви! *Дотам* ли се е стигнало?

Усмивваме се на подобни истории. Но и ги *живеем*. Вярваме в молитвата. Да, помоли се, няма проблем! На никого няма да навреди, ако се помолиш. Но когато разгледаме проблема в дълбочина, се оказва, че вярваме много повече на собствените си дела, отколкото на Божието дело за нас.

Захранваме децата си със суровата диета от разкази за Даниил в рова на лъвовете, за еврейските младежи в пещта на Навуходоносор, за Моисей и преминаването на Червеното море с египтяните по петите му. Като приспивни истории им четем за Илия на планината Кармил и за Авраам на планината Мория с нож в издигнатата му ръка. Но още първия път, когато детската вяра реши да изпита Бога, ние се свиваме от страх.

Когато децата ни бяха малки, с жена ми живеехме в Глендейл, щата Калифорния. Наблизо бушуваха горски пожари и полицията евакуира района. Бяхме много притеснени, докато очаквахме изхода на пожара от безопасно разстояние, но децата ни казаха:

- Не се тревожи, татко. Къщата ни няма да изгори. Ние се помолихме на Бог да я запази.

Случвало ли ви се е нещо подобно? Имали ли сте някога проблеми с колата, а децата на задната седалка да ви казват:

- Защо не помолим Исус да запали мотора?

Случвало ли ви се е да изгубите нещо важно и след като вече сте преровили навсякъде, децата ви да ви предложат:

- Нека се помолим на Исус Той да го намери вместо нас!

В твърде затруднена ситуация се оказвате, нали?

Като родител християнин езикът ви не може да се преобърне да кажете:

- Не си прави труда да се молиш! От *това* няма никаква полза!

Но пък и не можете да намерите обяснение, което би задоволило децата ви (а и самите вас), ако къщата изгори, колата не запали или не намерите липсващата вещ.

Затова казвате на децата си:

- Може би не е била *Божията воля* да запази къщата ни от изгаряне или колата да запали...

Ако това е вярно, може би ще е по-добре да се помолите с думите:

- Моля Те, бъди с нас и ни помогни.

По този начин няма да е така очебийно, ако не получите отговор!

И все пак, докато става всичко това, се улавяте, че молите Бога:

- Хайде, моля Те, отговори заради децата! Те са твърде малки, за да...

За да *какво* - за да установят, че Бог не е точно това, което сте им разказвали, че е? За да установят, че в крайна сметка молитвата не действа? Толкова се боим да не би децата да ни зададат въпроси, на които не можем да отговорим!

Има още един фактор, който ни преследва, стане ли дума за молитва: грехът. Казано ни е, че Бог не слуша грешници. Научили сме, че нашите беззакония са ни отделили от Бога така, че Той не ни чува. Всеки път, когато си помислим да Го призовем в молитва, до нас застава Сатана. В ръката си държи актуален списък с причини, поради които не си струва да си губим времето да молим Бога.

Мълчанието от страна на Бог е най-големият проблем при молитвата. Когато правим разлика между ефективната и неефективната молитва, имаме предвид молитва, която получава отговор, срещу такава, която остава без отговор. Знаем, че тъй

като Бог е всемъдър и всеприсъстващ, Той *чува* всяка дума, произнесена от нас в или не в молитва. Ето защо, когато говорим, че Той ни чува, очакваме отговор от Негова страна. Той не само трябва да чува, но и да действа въз основа на чутото.

Вярно е, че молитвата е предимно за общуване, а не толкова за получаване на отговори. Но общуването е „двупосочна улица“. Случвало ли ви се е някога да говорите с някой човек, да споделяте важни за вас неща, а да не получите никакъв отговор? Кое е първото, което питате?

- Ама ти слушах ли ме?

Ефективното общуване изисква отговор.

Така че е съвсем естествено, когато общуваме с Бога, да очакваме някакъв отговор. Но запомнете следното: Божият отговор може да означава нещо повече от положителен резултат на молбата ви. Може да дойде и под различни форми.

Търсенето на християнина при проучването на въпроса за молитвата е предназначено първо да дефинира и след това да преживее ефективната молитва. Искаме да научим кое променя нещата и как да избегнем неефективната молитва. Искаме да сме във връзка с Бога, Който ни е обещал не само да ни чува, но и да ни отговаря.

Не сме единствените, когато се питаме защо молитвата невинаги ни донася отговора, който търсим или очакваме. Помислете си за оплакването на Йов: „А Йов в отговор рече: „И днес оплакването ми е горчиво; раната ми е по-тежка от въздишането ми. Ах, да бих знаел къде да Го намеря! Отишъл бих до престола Му. Изложил бих делото си пред Него и напълнил бих устата си с доводи. Узнал бих думите, които Той би ми отговорил, и разбрал бих какво щеше да ми рече. Щеше ли Той да се препира с мене с голямата Си сила? Не! Щеше само да внимава в мен. Тогава би станало явно, че един праведник разисква с Него; и така аз бих се освободил завинаги от Съдията си. Обаче ето, отивам напред, но няма Го, и назад, но не Го виждам, наляво, гдето работи, но не мога да Го видя; крие се надясно и не Го виждам“ (Йов 23:1-9).

Давид се моли: „Боже, недей мълча! Нито премълчавай, нито бивай безмълвен, Боже“ (Псалм 83:1). Дори и от устните на Христос, когато е на кръста и преживява мълчанието на

Бога, се изтръгва въпросът: „Боже Мой, Боже Мой, защо Си Ме оставил?“ (Марк 15:34).

Така че, когато ви се струва, че Бог не отговаря на вашите молитви, сте един от многото. И все пак, дали не е възможно Той да копнее да ни отговори много повече, отколкото Му позволяваме? Има ли нещо още на разположение в двустранната ни връзка с Бога, отколкото повечето от нас са преживели? Как да се справяме с моментите, когато Бог мълчи? Какво ни казва, когато „говори“ чрез това мълчание? Въпроси, на които търсим отговора. Целта на това проучване е да разберем нещо повече за общуването с Бога посредством молитвата, така че да се научим как да Го опознаваме по-добре и как да Му се доверяваме повече.